

Egy reggel az állomáson

Azon a reggelen elég korán sikerült az állomáshoz kiérnem. Nem is bántam, mert kint februári, igazi csikorgó hideg volt. A zúzmarás fákon ült a reggeli köd, a letaposott hó fényesen csillogott az úttesten. Az állomás kéményéből szénigáz szagú füst szállt alá. Ahol füst van, ott van meleg is, gondolatlanul léptem be a még üres váróterembe. A helyiséget kellemes meleg töltötte be. Majd' egy órát kellett még várnom a vonatig. Kicsit elszámoltam magam, de aki télen a tanyáról megy gyalog az állomásra, nem árt ha idejében elindul. A kályha résein kilopózkodó lángok fényei táncoltak a falakon. Egy gyöngye izzó próbálta megvilágítani a cigaretta füstjétől már sárgás falakat. Berámázott menetrend, és a még lefüggönyözött jegykiadó ablak. Arrébb egy nagyon fontos MÁV figyelmeztetés adta tudtára az utasoknak, az itt megkövetelt, és elvárt viselkedési formát, pontokra felbontva. Az ajtó nyitása zökkentett ki a többi falra függesztett vasúti rendszabály tanulmányozásából. Egy nagydarab, hetvenes éveiben járó, igen piros arcú nagysapkás, bekecsetes bácsi volt az érkező. Két nagy garabollyal a kezében, fújtatva leült mellém a padra, mintha az egész váróteremben csupán ez az egy hely lett volna szabad. Mikor végre elhelyezkedett, a poggyászának is megfelelő helyet talált a lába mellett, megkönnyebbülten levette a sapkáját, és a zsebkendőjével megtörölte izzadó homlokát. Ezután barátságosan hozzám fordult, és megszólított. –Ugyan csak Félegyházára igyekszik fiatal ember? Rábólintottam. Aztán kérdés nélkül már folytatta is. - Hétkor már az egészségháznál kell lennem, mert különben délig sem kerülök sorra. Aztán pontosan felsorolta a betegségeit. Mennyi gyógyszert szed, melyik orvos mikor, mit mondott neki. A vérnyomása összes adatainak a birtokába jutottam. Még nem is tudom mennyi mindent tanulhattam volna az egészségügyi vonalon, amikor újra nyílt az ajtó, két vasúti egyenruhás ember lépett be, és a váróterem másik oldalán helyet foglaltak. Az egyik rekedtes hangon régi ismerősként köszöntötte az én

beszélgető partneremet. Az igen felvidult, és szinte szóról szóra megint belekezdett az előbbi történet elmondásába. A rekedt hangú vasutas úgy látszott nem bírta lelkileg mindezt olyan könnyedén feldolgozni mint én, mert a táskájából egy két decis üveget húzott elő, és mohón meghúzta, majd átadta a társának, aki nem kérette magát sokáig, ugyancsak leengedett néhány hosszú kortyot. A váró helyiséget kisüsti illata töltötte be, na meg az egyre szállingózó utasok. A vasutas rekedtsége is egyszerre mintha elmúlt volna a pálinka jótekingony hatásától. - Hát már csak ezért is érdemes élni,- jegyezte meg elégedetten. Mindeközben egyre csak szállingózott a nép. Mindenhol táskák, batyuk heverték. Álmos arcú fiatalok álldogáltak szótlanul. - Nehéz ez a korai kelés!

Már minden pad foglalt volt, a jegykiadó ablak függönyét elhúzta a pénztáros, így megválthattuk a jegyeinket. Éppen időben mert odakint az állomás előtti peronon, igen hivatalos arckifejezést öltve, már kint állt a piros tányérsapkájában az állomásfőnök, aki még az előbb a jegyeinket adta. Tehát egy minden tekintetben nagyon fontos és nélkülözhetetlen ember, annyi biztos, állapítottam meg. Az óriási gőzmozdony lassan, méltóságteljesen,

gőzfelhőbe burkolva, még egy nagyot füttyentett, majd megállt az állomás előtt. Le nem szállt senki. A kocsikban itt is, ott is utasok bóbiskoltak. Felnyomakodott nagy nehezen az összes pakkjával a Szentlászlói utazó közönség is. Bent a kocsikban lázas ülőhely keresése vette kezdetét. A már helyet foglaltak csak vonakodva csúsztak arrébb, hogy más is leülhessen. A levegőben gőzzel keveredett hideg nikotinszag lebegett, de ezt nemsokára elnyomta a különböző fajta pálinkák illata. Kosarakból libák, kacsák nyújtogatják kíváncsian a nyakukat. Mai nap piac van Félegyházán. Ilyenkor megindul a Szentlászlói baromfi népség színe - java Félegyháza felé. Még megállt a vonat egy két helyen, ahol ugyancsak kosaras utasok hada várakozott. Szóval mikor a gőzös nagyokat nyögve, füstöt okádva megállt a Kiskunfélegyháza ódon, patinás állomása előtt, már nem volt abban egy üres hely sem. Az állomás csarnoka is tele utassal, a resti, a büfék előtt is hosszú sorok. Bábeli hangzavar, állandóan kürtölő málhás targoncák. Ez volt az utolsó vonat utazási élményem, kb. harminc évvel azelőttől. Azóta egyszer sem ültem vonaton. De most a nyáron megkértek, hogy autóval szaladjak már be, és hozzak haza az állomásról két rokonomat, mert még sokat kellene várniuk a Szentlászlói csatlakozásra. Leparkoltam a nagy, szépen felújított állomás előtt. Azonnal szemembe tűnt a sok változás. Csak néhány ember üldögélt az óriási csarnokban. Nem árultak már lángost, nem

Nagy Endre-Egy reggel az állomáson

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2012. december 17. hétfő, 12:14

már málházók a targoncákkal, egyszerűen semmi élet nem volt, mintha nem is azon a helyen jártam volna. Vonatot alig láttam, gőzmozdonyról meg nem is beszélve. De Jászszenlászlon is megváltozott minden. Az öreg állomás sincsen már meg, a szenes kályhában nem lobog már a tűz. Nem várakoznak azok a végtelen hosszúságúnak tűnő tehervonatok.

Eltűnt az olajtöltő állomás, ahol a nagy tartálykocsikba pumpálták a földalatti csövön érkező ötfai, szanki olajat. Nem lobog már a gáz fáklya sem, ami éjjel halványan bevilágította a környéket. Most mindenki autóval jár, tegyük fel persze, hogy van még pénze tankolni. Ez vajon a fejlődés? Lehetséges, némelyek véleménye szerint. Csak az a kérdés, hogy vajon melyik irányba?!

Írta: Nagy Endre.